

Bedrog

BEDROG

Liesbeth te Boekhorst

 publishers

© 2017 L. te Boekhorst

Omslagontwerp: L. te Boekhorst

Foto omslag: L. te Boekhorst

Opmaak omslag en binnenwerk: Click Design, Zutphen

isbn 978 90 821 780 00

isbn 978 90 821 780 00 (e-book)

nur 330

www.cdpublishers.nl

www.clickdesign.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

‘Linda?!’

Verrek. Verrek, verrek, verrek. Linda draaide zich langzaam om, deels gehinderd door de zware verhuisdozen die ze droeg, deels door de schok van de toch nog bekende stem.

‘Richard? Wat doe jij hier?’

‘Nou, ik woon hier, hè? En jij?’

‘Ik ook! Nou ja, sinds vandaag. Maar dat zal duidelijk zijn.’

Linda zette de verhuisdozen op de grond. Ze keek eens goed naar Richard. God, wat zag hij er oud uit! Wat een verschil met vier jaar geleden.

Hij stond haar ondertussen ook op te nemen. Helemaal niet gênant! Wat moest ze tegen hem zeggen? Wat viel er nog te zeggen?

‘Alleen jij?’

Natuurlijk. Echt iets voor hem om te vragen.

‘Nee, met m’n vriend, Martin. Hij komt zo, als alles in de verhuishwagen is geladen. Ik ben alvast vooruitgereden, met wat dozen en losse spullen in de auto.’

Stoppen nu. Niet als een kip zonder kop maar door blijven ratelen. Ze haalde diep adem.

‘Waar woon je dan?’

‘Hiernaast.’

‘O.’

‘Ja. Wie had dat nou gedacht, hè? Dat we nog eens burens zouden zijn.’

Ja. Wie had dat nou gedacht. Vier jaar geleden had ze de wereld willen geven om met hem in hetzelfde huis te wonen. Drie jaar geleden had ze er alles voor over gehad wanneer hij naar het andere eind van de wereld was geëmigreerd. En nu ze eindelijk haar zaakjes weer op een rijtje had, dit.

‘Woon je er met je vrouw?’

Raak. Hij kleurde, duidelijk ongemakkelijk. Een gevoelig onderwerp. Een onderwerp dat ze vier jaar geleden had moeten aansnijden.

‘Ja. Nou, ik zal je nog weleens zien, hè?’

Waarschijnlijk wel, ja. Ze keek hem peinzend na terwijl hij snel de aftocht blies.

Toen Linda alle dozen naar binnen had gedragen, deed ze de voordeur dicht en ging ze er even bij zitten. Dit was niet leuk. Ze was zo blij geweest toen ze dit huis hadden gevonden. Nadat ze zo’n tweeënhalve jaar geleden Martin had ontmoet, had ze er lang over gedaan om een normale relatie met hem op te bouwen. Ze had er moeite mee gehad om hem te vertrouwen. Gelukkig had Martin geduld gehad, en heel veel doorzettingsvermogen. Langzaam maar zeker was er ‘iets moois tussen hen gegroeid’, zoals ze dat zo bloemrijk zeggen. Ze hadden in het begin ook veel gepraat, en het feit alleen al dat ze met elkaar praatten, dat Martin er geen probleem mee had zijn meningen en gevoelens te uiten en naar die van haar te luisteren, had haar gesterkt in de gedachte dat haar relatie met Martin goed zat en solide

was. Ze had hem op een bepaald moment zo vertrouwd, dat ze hem over Richard had verteld. Ze had hem verteld dat ze een zeer emotionele relatie met een getrouwde man had gehad, en dat haar dat veel verdriet, schuldgevoel en twijfel over zichzelf had opgeleverd. Voor haar was het een echte test geweest. Zou Martin walgen van haar, haar niet meer willen zien en met haar breken? Zou hij er onverschillig over zijn?

Martin was een held gebleken. Niet alleen had het hem niet uitgemaakt dat ze iets met een getrouwde man had gehad (dat was al een pak van haar hart geweest), hij had haar ervan overtuigd dat haar vorige relaties hem niet deerden. Dat hij blij was dat ze niet meer in een van die vorige relaties zat, zodat zij nu bij elkaar konden zijn. Dat hij vond dat een getrouwde man, als die dan al zo nodig vreemd moest gaan, daarvoor een gelijkgestemde moest zoeken en het niet moest aanleggen met iemand die op dat moment emotioneel en kwetsbaar was. En single.

Richard stak zijn sleutel in het slot en opende de deur. Gelukkig was er nog niemand thuis, hij wilde ongestoord even na kunnen denken. Linda zijn buurvrouw! Vier jaar geleden was hij toch wel een beetje verliefd op haar geweest. Niet dat hij daar toen naar op zoek was. Hij was gelukkig getrouwd, althans, dat vond hij zelf. En zijn vrouw ook, dacht hij. Natuurlijk waren er zo nu en dan wel wat ruzietjes, maar dat kwam in de beste relaties voor, volgens Richard. Maar daar was opeens Linda. Linda in de problemen, die zo dapper haar best deed om die problemen het hoofd te bieden. En hij had haar daarbij geholpen, ja. Richard grinnikte even. Het was allemaal zo vanzelf

gegaan. Hij had haar een baan bezorgd, ze had bij de afdeling waar hij destijds leiding gaf kunnen komen werken. En ja, dan zie je elkaar vaak. Een aantal keren vergaderen, wat privégesprekken op zijn kamer, een keer uit eten na het werk... Ze had over haar problemen verteld, en het enige wat hij had gedaan, was begrip tonen. Toen kwam Facebook. Facebook had heel wat te verantwoorden. Want hoe makkelijk is het om met je 'vrienden' te chatten. Dat hadden Linda en hij ook gedaan. En van het een was het ander gekomen. Hij had versteld gestaan over hoe makkelijk ze voor hem gevallen was. Zo bijzonder was hij toch niet? Wat een brede schouder en een luisterend oor al niet konden doen. Richard liep naar boven om op zijn laptop zijn berichten te checken. Hmmm. Weer twee mails van Desiree, zijn nieuwste scharreltje. Desiree was leuk, maar ze begon hem wel erg te claimen. Linda was niet half zo bezitterig geweest. Die had niet moeilijk gedaan toen hij zich langzaam maar zeker had teruggetrokken uit de relatie. Een beetje laf, maar ja, hij had geen zin gehad in scènes. En hij was echt wel blij met Anita, zijn vrouw; er was nooit een moment geweest dat hij zijn huwelijk op het spel had willen zetten. Wat hij wel had ontdekt, was dat je via internet heel makkelijk contact kon leggen met vrouwen. En via fotografie, de hobby die hij niet lang na de periode met Linda had opgepakt. Sinds die tijd had hij daar vaker gebruik van gemaakt om vrouwen te versieren voor wat buitenechtelijke escapades. Zo had hij Desiree ook ontmoet: zij was model, en hij had een shoot met haar gedaan. De volgende dag hadden ze onder het genot van een drankje de foto's bekeken... Hij moest weer even lachen. Bij Linda was het eufemisme 'een kopje thee' geweest, her-

innerde hij zich weer. Raar, dat hij altijd iets nodig bleek te hebben om zijn keel te smeren als hij zich met andere vrouwen inliet.

Beneden ging de voordeur open.

‘Richard? Ben je boven?’ Anita was thuisgekomen.

‘Ja, ik ben hier.’

‘Kom je naar beneden? Drinken we even een bakkie koffie?’

‘Ik kom er zo aan.’

Drank in allerlei uitvoeringen speelde blijkbaar een grote rol in zijn leven. Maar met die vrouwen werd het nu wel ingewikkeld. Want hoe moest dat nu met Linda? Wat als ze iets tegen zijn vrouw zou zeggen? Al was het maar per ongeluk. En Desiree, daar moest hij zich ook langzaam maar zeker van losweken. Jammer, maar helaas. Richard zuchtte. Eerst maar eens ‘n bakkie doen.

‘Ho, nog een klein stukje naar rechts, ja, nog iets, ja, helemaal goed, zet maar neer.’

Martin zette zijn handen in z’n rug. Zwaar werk, verhuizen. Waarom verzamelt een mens zoveel spullen in z’n leven? En dan ook nog van die onbenullige dingen, zoals die zware kast die ze net met vereende kracht de verhuswagen in hadden getild. De grote meubels waren nu ingeladen. Er stonden nog wat losse spullen die hij toch liever niet met de verhuswagen mee wilde geven. ‘Nee meneer, gebeurt niks mee. ‘t Is ons dagelijks werk.’ Ja, dat zal wel, maar met die vaas die vijftig jaar bij zijn oma op de tafel had gestaan wilde hij toch geen risico lopen. Niet dat ‘t ding veel waard was; de waarde zat in de herinneringen die hij eraan had. Elke woensdagmiddag bij zijn oma langs, en

elke woensdagmiddag twee kopjes thee met een gebakje erbij. Standaard altijd een hazelnoot-schuimgebakje. Elke woensdagmiddag, behalve wanneer hij met vakantie was. En zodra hij binnenkwam werd die vaas aan de kant gezet, zodat ze elkaar goed konden zien tijdens hun gesprekjes, zo tegenover elkaar gezeten aan de tafel. Hele gesprekken had hij met zijn oma gevoerd, in het begin over de juf op school, z'n vriendjes, het voetbal, en wat later ook over zijn vriendinnetjes. Hij vond het zo jammer dat zijn oma Linda nooit had ontmoet. Die twee hadden het vast goed met elkaar kunnen vinden. Martin pakte zijn mobieltje.

‘Lin, met mij.’

‘Hee lieverd, ben je onderweg hier naartoe?’

‘Nee, ik ben nog in het oude huis. Ik moet toch nog wat dingetjes opruimen, en dan de laatste spullen in mijn auto laden. De verhuizers zijn net weg, die zullen met een half uurtje wel bij je zijn.’

‘Dan zie ik je straks, ik red me verder wel.’

‘Ik had niet anders verwacht, schat.’

Martin zette de vaas en een paar dozen met andere dierbare spullen in zijn auto. De laatste rondgang door zijn oude appartement. Hij was blij dat hij nu met Linda echt samen een huis had. En hoewel het praktisch een droomhuis was, had hij toch getwijfeld. Maar hij moest maar zien hoe alles zou uitpakken. Hij moest bijna om zichzelf lachen. Uitpakken. Dat moesten ze zo gaan doen, alle spullen weer uit de dozen halen. Hij keek nog een keer om zich heen, liep de deur uit, sloot af en stapte in zijn auto.

Desiree drukte haar sigaret uit en stak meteen weer een nieuwe op. Slechte gewoonte, eigenlijk wilde ze stoppen

met roken. Het was slecht voor haar huid, om het nog maar niet over haar gezondheid te hebben. En het zou geld schelen. Ze keek voor de zoveelste keer op haar mobieltje. Nog steeds geen reactie van Richard. Zou ze hem bellen? Dat had ze nog nooit gedaan, tenminste, niet meer na de eerste keer dat ze belde voor een fotoshoot. Desiree zat te azen op een carrière als fotomodel. Als ze keek naar die programma's op tv over die topmodellen vond ze dat ze beslist niet onderdeel voor die grieten. Lang, met lang donker haar, een gaaf gezichtje en goed geproportioneerd, dacht ze dat de modellenwereld wel aan haar voeten zou liggen. Zoals ze wist van tv had ze een portfolio nodig, dus had ze gezocht naar een fotograaf die wat leuke, professionele foto's van haar kon maken. Zo was ze bij Richard terecht gekomen. Er bleken ongeveer net zoveel hobbyfotografen te zijn als aspirant-fotomodellen, maar Richard en zij woonden in dezelfde stad. Hij was bevriend met een van haar vrienden op Facebook, en ze had hem eerst gemaïld. Gewoon, dat ze graag een paar goede foto's van zichzelf wilde hebben, en hoe duur dat zou zijn. Hij had haar meteen toegevoegd als vriend, en ze hadden een tijdje heen-en-weer gemaïld. Uiteindelijk had ze hem gebeld om een afspraak in zijn studio te maken. Zijn studio bleek de logeerkamer in zijn huis te zijn. En hoewel hij wel een stuk ouder was dan zij, had ze hem wel aantrekkelijk gevonden. Charmant. Zo geduldig, steeds maar aanwijzingen geven hoe ze moest staan, moest kijken, haar hoofd moest houden, haar handen. Hij had haar er ook van overtuigd dat ze een paar shots in haar ondergoed moest hebben, de zogenoemde lingerie shots. Dat was het punt geweest dat ze het wel spannend had gevonden. Ze vond het heerlijk om

bewonderd te worden, en ze wist dat mannen graag naar haar keken. Toen Richard dan ook naast de mondelinge aanwijzingen haar ook fysiek 'in model' zette, sprong bij die aanrakingen de vonk snel over. Hij had haar de volgende dag gebeld om te vragen of hij langs kon komen. Om de foto's te laten zien. Toen hij er was, werd al snel duidelijk dat het niet alleen bij foto's bekijken zou blijven. Dat hij getrouwd was, daar hadden ze het verder niet over gehad. Na die middag hadden ze veel gechat en geappt met elkaar. Vrij expliciet, kon je wel zeggen. En zodra hij maar even weg kon, hadden ze afgesproken. Zo waren er inmiddels vier heerlijke maanden verstreken. Maar de laatste tijd was Richard opvallend onzichtbaar. Normaal zat hij praktisch de hele dag door achter zijn computer. Of met zijn neus gedrukt op zijn mobiel. Altijd online. Nu was het al vier dagen geleden dat ze iets van hem had gehoord. En ze was er niet de vrouw naar om dat over zich heen te laten gaan. Niemand die haar maar zo aan de kant kon zetten, zeker niet zo'n oude getrouwde vent als Richard. Inmiddels was de sigaret ook opgerookt en volgde deze hetzelfde lot als zijn voorganger in de asbak. Nog een blik op haar mobiel, nog geen bericht. Ze gooide haar toestel in haar tas. Ze zou er nog eens over nadenken hoe ze met deze situatie om zou gaan.

Hoofdstuk 2

Linda en Martin hadden zo'n anderhalf jaar samengewoond in Martins kleine appartementje. In het begin had Linda zich niet druk gemaakt over het gebrek aan ruimte. Goed, het was wat behelpen, maar ze was euforisch van verliefdheid geweest in een wereld waar problemen niet bestonden. Ze had nog nooit eerder samengewoond, of op zichzelf, dus had ze ook niet veel eigen spullen gehad. Tenminste, dat had ze gedacht. Eerst had ze wat kleding en een tas met toiletartikelen bij Martin achter gelaten. Toen haar laptop, wat meer kleding, schoenen, haar sportspullen, wat boeken... Langzaam maar zeker had ze ongemerkt haar hele hebben en houwen naar Martins appartementje over gehuisd. Ze bezat ook veel meer spullen dan ze had gedacht. Een servies dat ze van haar overgrootmoeder had geërfd, en dat ze niet wilde gebruiken maar waarvan ze wel wat delen uitgestald wilde hebben, haar boeken, een mooie ouderwetste toiletspiegel, foto's, wat snuisterijen en herinneringen, de stroom leek onuitputtelijk. Voor de meubels uit haar slaapkamer was er in elk geval geen plaats geweest in het appartement, en Linda was blij dat ze in het nieuwe huis, 'hun' huis, haar gemakkelijke stoel in de huiskamer kwijt kon. Martin had een samengeraapt rommeltje van tweedehands en gekregen huisraad. Hij had nooit zoveel om gezelligheid in huis gegeven. Het was voor

hem voldoende geweest een goede tv en geluidsinstallatie te hebben, en een grote koelkast voor bier en andere dranken voor als zijn vrienden voetbal kwamen kijken. Stiekem vond hij het wel leuk dat Linda zo druk was geweest om hun nieuwe huis gezellig in te richten. Ze had menig weekend met haar vriendin Suus woningboulevards afgestruind, foto's gemaakt van verschillende bankstellen, eettafels, stoelen, kasten, bedden, en wat al niet, om met hem te overleggen wat hij ervan vond. Hij had wel gezegd dat het hem niet uitmaakte, maar daar was Linda niet ingetrapt. Die had er geen behoefte aan om iets te kopen en vervolgens jarenlang aan te moeten horen wat er mis was met de bank, tafel, stoel of wat dan ook. Elke beslissing over de aanschaf van het nieuwe meubilair hadden ze samen gemaakt, en Martin was zelfs zo gek geweest om een keer op een zaterdagmiddag met haar naar de Ikea te gaan om meubels te bekijken, een zaak waar hij eigenlijk nog niet dood gevonden wilde worden.

Ze waren aardig opgeschoten met de verhuizing en inrichting. Ze hadden het geluk gehad dat er weinig aan het huis hoefde te gebeuren. De keuken en badkamer waren goed genoeg geweest om voorlopig ongemoeid te laten. Eigenlijk hoefde het huis alleen maar schoongemaakt te worden, en ze hadden wat schilderwerk laten uitvoeren. Gelukkig hadden ze wat handige vrienden, dus veel tijd en moeite hadden het schoonmaken en het schilderwerk niet gekost. In de week voor deze zaterdag waren alle meubels bezorgd, waarvoor Linda's ouders zolang in het huis waren geweest, om te wachten op de verschillende leveranciers. Linda's ouders vonden het nooit een probleem om een

helpende hand toe te steken. In tegendeel: Linda's vader had lekker aangerommeld en her en der klusjes in het huis opgeknapt, en haar moeder had de naaimachine meegenomen en de gordijnstoffen die Linda en zij samen hadden gekocht omgetoverd in perfect passende gordijnen. Ook vandaag hadden Linda en Martin de hele dag hulp gehad van hun vrienden, die al het huisraad naar de juiste kamers hadden gebracht. Daardoor hadden ze nu een ingerichte slaapkamer, en een compleet ingerichte keuken. De badkamer was ook aardig op orde; Linda moest alleen nog haar 'spul' uit de verschillende toilettassen halen en handig neerzetten. Verder stonden de grote stukken in de kamer, en overal waren alle elektrische apparaten en lichtpunten aangesloten en opgehangen. De overige ruimtes stonden nog volgestouwd met meubilair en dozen. Die kwamen ze morgen wel weer tegen. De vrienden waren inmiddels naar huis, en het liep al tegen zes uur.

'Zullen we iets van de Chinees halen?' zei Martin.

'Hm, ja, maar laten we dan iets van een rijsttafel doen, want ik weet nog niet precies waar ik zin in heb.'

Martin moest stiekem lachen. Linda wist nooit wat ze van de Chinees wilde. Eigenlijk wilde ze nooit zoveel vlees eten, maar aangezien ze niet van groente hield, bleef er dan weinig anders over. Alleen rijst was ook zowat.

'Een Chinees-Indische rijsttafel voor twee personen dan? Met extra saté en kroepoek, dan hebben we morgen ook nog een hapje. Ik heb hier in de buurt een Chinees gezien, daar rij ik zo wel even naartoe.'

'Martin?'

'Hm?'

'Voor je weggaat... wil ik je eigenlijk even wat zeggen.'

‘Ga me nou niet zeggen dat je het huis niet leuk vindt.’
‘Serieus. Het is iets raars, en ik weet eigenlijk niet hoe je erop zult reageren.’

‘Je maakt me nieuwsgierig. Straks blijkt dat we in dezelfde straat wonen als een ex-vriendje van je.’

Verbluft keek Linda hem aan.

‘Meen je dat nou?’

‘Meen jij dat nou?’ riep Martin. ‘Ik maakte maar een grapje!’

‘Gatver. Ik vind er niks grappigs aan. Maar het klopt. Ik kwam hem vanmorgen al tegen, toen ik hier aankwam.’

‘Wie is het dan? En ik bedoel dat niet dreigend, maar puur belangstellend.’

‘Richard...’

Linda keek hem onzeker en een beetje angstig aan. Dat lieve gezicht van Martin, met nu een fronsrimpel boven z'n wenkbrauwen.

‘Die getrouwde gek? Mooi, daar heb ik nog een appeltje mee te schillen. Dat kan nog leuk worden.’

‘Alsjeblieft, zeg. Ik mag toch hopen dat we hem zoveel mogelijk ontlopen.’

‘Op welk nummer woont hij?’

‘Naast ons, op nummer 13.’

‘O, geweldig. Onze nieuwe buurman.’

‘Ben je kwaad?’

‘Kwaad, waarom? Je wist het toch ook niet van tevoren? Of wel?’

‘O God nee, je denkt toch echt niet dat ik expres naast hem zou willen wonen? Ik hoef hem echt niet meer te zien. Maar het is natuurlijk idioot om naast hem te wonen. Ongemakkelijk. Het is leuker wanneer je goed met je burens

kunt opschieten, maar als het aan mij ligt, zal dat met de nummer dertiens nooit gebeuren.'

'Nou, als het aan mij ligt, ook niet, hoor. Gelukkig dat we een twee-onder-een-kapwoning hebben met nummer 9. Lieverd, maak je maar geen zorgen. Ik zal geen biertje bij hem gaan drinken, en ik zal 'm ook niet op z'n bek slaan als ik hem tegenkom. Alhoewel ik dat graag zou willen. Nu ik erover nadenk, doe ik dat misschien toch nog.'

Dat was reuze meegevallen, dacht Linda. Ze had er de hele dag vreselijk tegenop gezien het aan Martin op te biechten. Nou ja, op te biechten, wat viel er te biechten? Ze had Martin al vrij in het begin van hun relatie verteld over Richard, hoeveel verdriet ze had gehad, en hoe haar zelfvertrouwen en eigenwaarde door hem waren vernietigd. Of eigenlijk, hoe ze dat zelf had toegestaan. Heel voorzichtig en heel langzaam had Martin haar vertrouwen gewonnen en zo ook haar haar zelfvertrouwen teruggegeven. Alleen daarom al was ze hem eeuwig dankbaar. Ze had zoveel geluk gehad dat ze iemand als Martin was tegengekomen. Linda vond het wel een raar idee, dat Richard nu enkele tientallen meters van haar verwijderd was. Zou hij nu zenuwachtig zijn? Het was niet prettig dat ze zijn vrouw nu ook zou ontmoeten. Misschien was dat een beetje huichelachtig, maar daar kon ze niks aan doen. Ze zou in elk geval zoveel mogelijk afstand houden. Van allebei. Ze hoorde dat Martin de deur achter zich dicht trok, op weg naar de Chinees. Ze zuchtte, en liep naar de keuken om de spullen te zoeken om de tafel te dekken.